

Perdre per guanyar

written by Ferran Planell | 7 de juny de 2024

Tant és quin sigui el resultat final. Dona igual qui aconseguixi formar govern. Com si calen unes o dues eleccions més per netejar dubtes. Perquè hi ha quelcom que està molt clar. Hi ha una lectura dels resultats d'aquestes últimes, que no podem obviar. Les urnes que el 1r d'octubre de 2017 es van sadollar de vots plens d'il·lusió, d'esperança, de futur, de convenciment, de ganes de fer, d'esperit de lluita, de desig de llibertat... han tornat a parlar, deixant buides les del 12 de maig. I ha estat així perquè per assolir el somni ens hem hagut de despertar de l'engany. A tothom ens pot passar que en un moment de desconcert ens equivoquem a l'hora de pujar al tren, però un cop copsat que no anem en la direcció adequada, baixarem a la següent estació i cercarem l'andana per agafar el tren correcte. I si és que ens hem desviat tant que ja ens trobem perduts, fins i tot desfarem el ja recorregut per tornar al punt d'origen i iniciar de nou el viatge.

Massa cops el camí és de trajecte incert, però, si el destí és clar, hom s'entesta a arribar-hi. Els resultats de les urnes han estat una desfeta electoral, cert. Han buidat un comboi amb vagons de diverses classes i ha deixat una andana a vessar de decidits passatgers que cerquen de nou el seu tren. Un que circuli pels rails correctes, defugint les terceres i segones vies, i les quartes i cinquenes, i les sisenes... que tothom sap, que qualsevol eix ferroviari que es decideixi al voltant d'una taula on s'assegui Espanya, serà radial, enrevessat, inoperant, excessivament llarg i convergirà a Madrid.

En aquestes darreres eleccions s'han escolat per l'aigüera un bon grapat d'autonomistes que van a la recerca de l'estatut perdut i les han guanyades els del cafè per a tothom. La resta, els il·lusionats, els qui mantenim l'esperança, els qui somniem en el futur, els convençuts, els qui no hem perdut les ganes de fer ni l'esperit de lluita i que per damunt de tot

mantenim el desig de llibertat, romanem a l'espera. A l'espera d'aquest nou tren amb vagons renovats que sabem segur que passarà, perquè el construïm nosaltres mateixos des de fa temps. Potser anem lents, però fermes. Ni un pas enrere.

Això, sí, anem amb compte de no equivocar-nos altre cop i sobretot de no confondre'ns per més emprenyats que estiguem. En circula un que sembla nostre, però du el feixisme per destí.